

Stands Emancipationskamp", siger: „Det hele Fundament for Arbejderlovgivningen maa være en Lov om Indførelse af en Normal-arbejdsdag". Og det vil jeg, at netop Ulykkesforsikringen staar i Forbindelse med Normal-arbejdsdagen. Det er værd at undersøge — jeg beklager, at jeg ikke har statistisk Materiale dertil — hvornaar de fleste Ulykkes-tilfælde forefalde. Selv om jeg ikke har statistisk Materiale til at motivere det, tør jeg nok være at paastaa, at de fleste Ulykker forefalde i de sidste Arbejdstimer. Og hvorfor? Ganske simpelt, fordi Arbejderen, træet af de andre Timers Arbejde, i de sidste Timer viser mindre Agtpaagivenhed. Man siger i Moralens Navn, at Arbejderne skulle være ædruelige, og det kan være overordentlig smukt, — jeg er selv med i den Virksomhed, der sigter til dette Maal — men man skal lægge Mærke til, at her er der ogsaa sociale Aarsager, der virke, og at der er Arbejdere, som netop i de sidste Arbejdstimer nyde Spiritus for at stimulere deres Kraft op, hvorved ogsaa deres Agtpaagivenhed svækkes. Det er derfor let at se, at de sidste Timer ere de, man maa se at skaffe bort for at begrænse Antallet af Ulykkestilfælde. Jeg venter imidlertid ikke, at det skal lykkes os. Jeg venter ikke, at man her i Rigsdagen vil naa til et Resultat i Retning af forkortet Arbejdstid, selv om der til en Begyndelse kun skulde være Tale om 9—10 Timer, idet man ikke vil indlade sig paa Socialdemokraternes 8 Timer. Denne Forbindelse mellem Ulykkestilfældene og Normalarbejdsdagen er værd at lægge Mærke til. Naar vi derfor ikke kunne faa en forkortet Arbejdstid, saa lad os, naar vi skulle have den sekundære Betyttelse for Arbejderne, Ulykkesforsikring uden for Normalarbejdsdagen, gøre den saa vidtrækkende og saa dybtgaaende som muligt. Lad os ikke — for at bruge et Billede — nøjes med at pille de visne Blade af Samfundets Plante, men ogsaa se efter, hvorledes Roden er bestaen, og fjerne den Orm, der gnaver paa den. — Naar jeg nu spørger: Tilfredsstiller det her foreliggende Lovforslag Kravet om en dybtgaaende og for Arbejderne særlig gavnlig Reform, saa behøver jeg for saa vidt ikke at indlade mig meget paa det Spørgsmaal, da et meget stort Antal Medlemmer have paataget sig det Arbejde at vise, at det foreliggende Lovforslag ikke tilfreds-

stiller. Saavel den ærede Indenrigsminister som det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) og flere andre Medlemmer have nøje paavist, at dette Lovforslag ikke er tilfredsstillende, og det glæder mig for saa vidt, som man derved faar et Vidnesbyrd om, at man ogsaa fra den modsatte Side af den, hvor Socialdemokratiet staar, kan høre Udtalelser, der falde sammen med vore. Jeg tør maaske sige, at selv om det ærede Medlem for Aalborg har behandlet vort Forslag meget haardt, saa har det Forslag, som det ærede Medlem i alt Fald er medskyldig i — jeg tør vel ikke kalde det en Tilfredsstillelse for mig at sige dette, men jeg har i alt Fald Lov til at konstatere det — fremkaldt en Kritik, der turde være om muligt mindst lige saa streng. Det er paavist af de Medlemmer, der have haft Ordet i denne Sag, at det foreliggende Lovforslag paa-lægger Arbejdsgiverne Erstatningen og det offentlige Forsørgelsen. Men naagte saaledes efter dette Forslag Arbejderne ikke skulle garantere sig selv — deri ligner det vort Forslag, hvor man ogsaa unddrog Arbejderne en Forpligtelse dertil — er der ikke særlig Grund til at sige, at netop dette Forslag vil bidrage til at falde paa Arbejdernes Uretfærdighed. Det er rigtigt at fritage Arbejderne for denne Forpligtelse. Det tror jeg at have paavist ved at omtale de mange Opgaver, der i Forvejen paaahvile Arbejderne, hvortil der kunde søjes mange andre. Arbejderne ere nu ikke i Stand til at nyde de Goder, som Livet byder, ikke i Stand til at skaffe sig en højere Intelligens og gavnlige og gode Fornøjelser, og det er derfor rigtigt at fritage dem for denne Forpligtelse. I Udlandet har man lignende Bestemmelser. I Østerrig-Ungarn fritog man saaledes i 1883 fra Venstrepartiets Side udtrykkelig Arbejderne fra at bære noget af Udgiften. Arbejderne have jo ogsaa nok i deres egen Kamp for Tilværelsen og i alle de Sorger, der følge med Arbejdsløshed, et Omraade, mine Herrer, som man heller ikke har nogen Statistik over, men som vi, der have Lejlighed til at færdes meget mellem Arbejderne, desværre have rig Lejlighed til at konstatere. Det bliver altsaa Arbejdsgiverne, som Forpligtelsen paaahviter. Jeg er ikke kaldet til og jeg ønsker heller ikke at være de Herrer Arbejdsgiveres Forsvarer; de have Repre-